

Ο ανακαινισμένος άνθρωπος ανα-γνωρίζει το Θεό (π. Γεώργιος Δημητρόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174522>]

«Έτοιμη καρδιά» σημαίνει: καρδιά καθαρή από την υπερηφάνεια, ταπεινωμένη μπροστά στη μεγαλειώδη δύναμη και σοφία του Θεού. «Έτοιμη καρδιά» σημαίνει, καρδιά που έχει αδειάσει απ' όλες τις κοσμικές επιθυμίες και είναι στραμμένη μόνο προς τον Θεό και στην αγάπη προς Αυτόν. «Έτοιμη καρδιά» σημαίνει, καρδιά θεραπευμένη από κάθε ανησυχία, φόβο και βιο-τική μέριμνα, καθησυχασμένη και ενδυναμωμένη από την παρουσία της Χάριτος του Θεού. Οι άγιοι που βίωσαν αυτή την παρουσία, όσο περισσότερο προσεύχονταν στον Θεό και ενώνονταν με Αυτόν μέσω της προσευχής, τόσο πιο πολύ έβλεπαν και ένιωθαν την ζωντανή παρουσία Του, γεύονταν στη ζωή τους την θεία Χάρη Του, γι' αυτό και σιωπούσαν, βλέποντας ταυτόχρονα το πνευματικό σκότος της ψυχής τους· μένοντας έκθαμβοι μπροστά στο Μυστήριο!



Πηγή: *wikimedia commons*

Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα της παρουσίας του Θεού. Στα ιερά βάθη της καρδιάς, η Χάρις του Θεού θερμαίνει πνευματικά το αίσθημα του ανθρώπου, τον αλλοιώνει και τον αγιάζει! Άρα, είναι ο άνθρωπος βαθύς και ευρύς ταυτόχρονα. Είναι μυστήριο ανεξιχνίαστο ο ίδιος, αλλά και χωρητικός όλων. Γι' αυτό και κατανοεί τις αδυναμίες των άλλων και τις δυνατότητες τις δικές του. Η ζωή του έχει αλήθεια, αγάπη, έχει την ελευθερία του να δέχεται και την ελευθερία του να προσφέρεται. Γι' αυτό και είναι πολύ φιλόανθρωπος και κοινωνικός. Δεν σώζεται μόνος, κοινωνεί την σωτηρία. Μπορεί να κενώνεται από τον εγωισμό του, γι' αυτό και να ενώνεται με τον Θεό και τους αδελφούς του. «Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις Αυτού»[12]. Είναι πραγματικά αξιοθαύμαστος ο Θεός για την προστασία και την Χάρη, που χαρίζει στους αγίους Του! Η αγιότητα είναι η απόδειξη της γνησιότητας της Εκκλησίας. Είναι η δικαίωση της ύπαρξής της[13].

Οι άγιοι, λοιπόν, είναι οι εκλαμπρυσμένοι άνθρωποι, οι φωτεινοί· οι φωτεινοί οδοδείκτες που οδηγούν τους ανθρώπους στον Χριστό. Διότι, όπως διατείνεται ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς: «Η Εκκλησία είναι ένα εργαστήριο αγιοποιήσεως». Κατά τους θεολόγους και αγίους πατέρες, η θεοπνευστία, η έμπνευση, το χάρισμα, η

πείρα, η προφητεία, η όραση, η θεοπτία· όλα αυτά είναι ο δρόμος της αγιότητας. Τα πραγματώνουν οι χαρισματικοί φωτοδότες που διαχέουν το φως σε όλο το σώμα της κοινότητας, που ζει στο κλίμα των μυστηριακών και λατρευτικών πράξεων[14].

Όπως λέει χαρακτηριστικά ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς: «Η Εκκλησία είναι κοινωνία θεώσεως»[15]. Επομένως, το μεγαλείο του «καινού» (εν Χριστώ) ανθρώπου είναι το αυθεντικό βίωμα της Χάριτος του Θεού το οποίο χρειαζόμαστε, όπως και ο κάθε χριστιανός στην ιστορία της Εκκλησίας. Απλά στις μέρες μας, η δυσκολία να το αποκτήσουμε φαντάζει μεγαλύτερη. Αυτό το βίωμα απεργάζεται το μεγαλείο του «καινού» ανθρώπου, αυτού δηλαδή που έχει μετέλθει σε μία κατάσταση που παραμένοντας άνθρωπος δεν είναι... άνθρωπος. Είναι θεοειδής, θεόμορφος, θεανθρώπινος άνθρωπος. Ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός, ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. «Οι ενάρετοι (άγιοι) ανα-γνωρίζουν τον Θεό, και όχι οι έξυπνοι, οι αμαρτωλοί και ασεβείς»[16]. Επομένως, αυθεντικός είναι αυτός στον οποίο μπορεί να αποκαλύπτεται ο Θεός. Αυθεντικός είναι ο άγιος, ο εν Χριστώ άνθρωπος. Αυτός που (ανα)γνωρίζει τον Θεό.

Κατά συνέπεια, έχουμε ανάγκη και από τον Θεό και από τους αγίους ανθρώπους, που είναι οι μάρτυρες της παρουσίας του Θεού μέσα στη ζωή μας, μέσα στο χρόνο, στο χώρο και στην ιστορία. Συνεπώς, η Εκκλησία μάς καλεί να γνωρίσουμε το «είναι» μας, την ύπαρξή μας, το βάθος της καρδιάς (ψυχής) μας, να συναντήσουμε την αρχή μας ως ανθρώπων, ως προσώπων, ως χριστιανών, να ξαναγίνουμε ακατέργαστοι σαν τους πρωτοπλάστους, αθώοι σαν τα μικρά παιδιά και αυθόρμητοι σαν τους μαθητές του Χριστού[17]. Καλούμαστε για την αγιότητα και την θέωση. Τον μεγαλειώδη και ύψιστο σκοπό της ύπαρξής μας για τον οποίο πλασθήκαμε «κατ' εικόνα» και «καθ' ομοίωσιν» Θεού.

[12] Ψλμ. 67, 36.

[13] Ιγνατίου Μητρ. Κεντρίας Αφρικής, *Η αγία Παρασκευή*, εκδ. «Ο Σωτήρ», Αθήναι 2005, σελ. 70-75.

[14] Νίκου Ματσούκα, *Ιστορία της Βυζαντινής Φιλοσοφίας*, εκδ. Βάνιας, Θεσσαλονίκη 2001, σελ. 42.

[15] Γρηγορίου Παλαμά, *Αποδεικτικός λόγος*, 2, 78.

[16] Ωσηέ 5, 4.

[17] Αρχιμ. Νικόλαου Χατζηνικολάου, (νύν Μητροπολίτη Μεσογαίας), *Όμιλία στὸν Τομέα Ἐπιστημόνων τοῦ Συλ. ἱεραπ. Δράσης Ὁ Μ. Βασίλειος*, 12-10-2003. Περιοδικό *Ἡ δράσις μας*, τ. 416-7, ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕΘΟΡΙΟΣ, εκδ. ΕΝ ΠΛΩ, Αθήνα 2005.

